

Tiffany Jenkinsová

CESTA ZE DNA

Neuvěřitelně pravdivý příběh
o dvojím životě jedné narkomanky

xyz

Cesta ze dna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Tiffany Jenkinsová

Cesta ze dna – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

© Tiffany Jenkins, 2017

This translation published by arrangement
with Harmony Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC

© Nakladatelství XYZ, 2022

Translation © Michael Voplatka, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7683-180-3

ISBN e-knihy 978-80-7683-198-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-199-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-197-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Tiffany Jenkinsová

CESTA ZE DNA

Neuvěřitelně pravdivý příběh
o dvojím životě jedné narkomanky

xyz

Mým rodičům, Tině a Freddymu. Nebýt vás dvou, dnes bych tady nebyla. Obrazně ani doslova. Oba mi moc chybíte a doufám, že jste na mě pyšní.

Poznámka autorky

Jen pro vaši informaci, změnila jsem jména lidí stejně jako mnoho podrobností týkajících se jejich totožnosti. Také jsem změnila některá místa. Kromě toho jsem kvůli lepší plynulosti vyprávění vynechala některé jednotvárné detaily soudního procesu. K následujícím událostem došlo před tím, než jsem se vdala, takže používám své dívčí jméno, Tiffany Johnsonová.

1

„Raz, dva, tři.“

Světlo blesku bylo oslepující. Bylo mi nařízeno sundat si kvůli fotce brýle. Na okamžik jsem nic neviděla. Tři dny jsem si nemyla vlasy, a jelikož jsem mě zatkli skoro přímo v posteli, ve které jsem spala, policejní fotka, jež měla být brzy ve všech novinách a regionálních televizních zprávách, byla velmi pravděpodobně tak úděsná jako zločiny, které celou tuto tvrdou zkoušku odstartovaly.

„Za chvíli vám sejmu pouta, abyste si mohla sundat šperky a vložit je do této tašky. Jakmile to uděláte, zamíříte do cely předběžného zadržení, která je tamhle,“ řekla dozorkyně a ukázala prstem. „A převlečte se. Vypadáte na velikost L, tady máte,“ řekla a podala mi polyesterový overal. Natáhla se do nedalekého koše a vytáhla gumové žabky.

„Toto je vaše nová obuv. Budete ji neustále nosit, a to včetně sprchování. Neztraťte je.“ Vrhla žabky do mých už tak plných rukou a popostrčila mě směrem k cele. Ze všech sil jsem se snažila nemyslet na všechny ty různé nohy, jež tyhle gumové žabky nosily, ale navzdory největšímu úsilí mě pro-

následovaly myšlenky na to, kolik všelijakých druhů bakterií se brzy zabydlí na mých chodidlech.

Poskočila jsem, když se za mnou zabouchly kovové dveře. Místnost byla tmavá a byl tu odporný kyselý pach moči. Zadržela jsem dech, rychle si svlékla šaty a vklouzla do overalu. Cítila jsem se, jako bych na sobě měla karton. Policistka mě pozorovala skrz okénko, a jakmile jsem byla oblečená, otevřela dveře.

„Sem si dejte věci.“ Držela hnědý papírový pytel a já jsem zírala na své svršky, jež jsem do něj vhodila. Srdce mi kleslo, když pytel přeložila a předala jej kolegyni. Moje oblečení už mi nepatřilo. Teď patřilo státu. „No tak pojdte, musíte za sestrou na krevní a těhotenské testy.“ Na okamžik jsem se tajně modlila, abych byla těhotná. Možná by mě pak nechali jít domů.

Domov. Už jsem si ani nebyla jistá, kde to je. Rozhodně jsem se nemohla vrátit tam, kde jsem bydlela. Teď už byl můj veškerý majetek s největší pravděpodobností zabalený a čekal venku.

Když jsem si sedla na chladnou kovovou židli naproti sestře, najednou jsem si uvědomila, jak mizerně jsem se fyzicky cítila. Židle mrazila, ale já jsem se potila. Začaly mě bolet kosti a oči se mi nekontrolovatelně zalily slzami. Bylo mi špatně.

„Dobře, slečno... Johnsonová. Udělám několik testů, ale nejdříve bych vám ráda položila pár otázek,“ řekla a popadla podložku s papírem.

„Jméno?“

„Tiffany Johnsonová.“

„Věk?“

„Dvacet sedm.“

„Váha?“

„Jéj, myslím asi tak 72?“

„Berete v současnosti nějaké léky?“

Váhala jsem. Podívala se na mě a zopakovala otázku. „Berete v současnosti nějaké léky? Ano, nebo ne?“

„Ano.“

„Jaké léky?“

Zhluboka jsem se nadechla a začala jsem. „Dilaudid, Roxikodon, OxyContin, Xanax, Percocet, Lortab, Vicodin a marihuanu. Nejsm si jistá, jestli se to poslední počítá jako lék, ale...“

„Dobrá. Popsala byste zločiny, ze kterých jste obviněna, jako ‚šokující povahy‘?“

„Ano. Ano, popsala.“

Vzhlédla ke mně přes obroučky svých brýlí, položila pero a opřela se. „Fajn, tohle běžně nedělám, ale vzbudila jste můj zájem. Nevadilo by vám říct mi, proč považujete své zločiny za šokující?“

S tím, jak jsem jí vyprávěla, co se stalo, jsem pozorovala, jak se její výraz mění ze zmatení přes šok, znechucení a zpět ke zmatení, načež se naklonila dopředu, aby si něco zkontrolovala ve svém spisu. „Dobře, ano, řekla bych, že to je rozhodně šokující povahy,“ řekla, když se snažila znovu soustředit.

Odkášala si, nervózně se na mě podívala a napsala si poznámky.

„Dobrá, jelikož očividně budete prožívat krušné opiátové abstinenční příznaky, necháme si vás na pár dní na ošetřovně, než se zařadíte mezi ostatní. Tak vás budeme moci pozorovat, abychom se ujistili, že podstoupíte bezpečnou detoxikaci. Jen vám rychle odeberu pár vzorků a pak vás vezmou dolů.“

Pozorně jsem se dívala, jak připravuje injekční stříkačku a můj žaludek se při tom pohledu zdvojnásobil. Začaly se mi potit dlaně a najednou jsem se cítila, jako bych měla explodovat. Kůže mi mravenčila a nohy byly neklidné. Bylo to teprve kolem dvaceti hodin, co jsem se naposledy sjela, a už teď jsem se cítila na hovno. Tohle bude dost v prdeli.

Strážnice neřekla ani slovo a odvedla mě do mé cely. Otevřela těžké kovové dveře a pak je za mnou zabouchla tak prudce, že jsem poskočila půl metru vysoko. Nebyla jsem si jistá, jestli si na tohle někdy zvyknu. Otočila jsem se k ní, abych se zeptala, kdy si budu moct zavolat – viděla jsem to ve filmech –, ale už byla pryč. Otočila jsem se kolem dokola a prohlédla si tu malou místnost. Byla tam kovová toaleta, kovový dřez, rolička toaletního papíru a velké plastové lůžko. Předpokládala jsem, že bych do něj asi měla dát tu plastovou matraci, kterou jsem držela, abych zde mohla spát.

Najednou jsem ucítila, jak se mi něco otírá o nohu, a zavřeštěla jsem tak, že to znělo, jako by někoho vraždili. V tom

okamžiku jsem si všimla, že nejsem sama. Na podlaze nalevo ode mě bylo další lůžko a už bylo obsazeno. Ta osoba byla od hlavy k patě kompletně zabalená do vlněné přikrývky. Byl vidět jen obrys jejího těla.

Tiše jsem si položila svou matraci na lůžko vedle toho záhadného člověka a lehla si. Můj abstrák měl probíhat ve vězení a uvědomění si, že jsem byla vězeňkyně, se ve mně začalo usazovat. Zdálo se mi, že celou věčnost hledím na figuru své spolubydlící a snažím se představit si, s jakým zločincem jsem to uvězněná v malé místnosti. Můj myšlenkový proces byl přerušilo hlasité cvaknutí při otevření dveří. Vězeňkyně v červeně pruhovaném overalu poslala po podlaze dva tácy a okamžitě zavřela dveře. Než jsem vůbec mohla zaznamenat obsah těch táců, vlněná přikrývka letěla do vzduchu a má spolubydlící se vzpřímeně posadila a zírala na mě.

A sakra, ono je to vzhůru. Jen žádnou paniku, pomyslela jsem si a křečovitě se na ni usmála.

„Budeš ten žvanec?“ zeptala se a vypálila mi díru do duše svým zlostným pohledem.

„No, ehm čau. Jsem Tiffany, nejsem si jis... chci říct, nemám moc hl... nijak zvlášť jsem o tom nepřemýšlela. Jak to jde?“ koktala jsem, snažila jsem se být v pohodě a skrýt skutečnost, že jsem byla vyděšená.

„Páč to sním, jestli to nebudeš,“ řekla a ani na okamžik nepřerušila oční kontakt. Nebýt toho, že jí chyběly všechny zuby a na obličejí měla strupy, mohly bychom být dvojčata. Když jsem si všimla tetování na jejím krku, rozskočilo se mi

srdce. Vypadalo jako symbol nějakého gangu. Do prdele, byla jsem uvězněná s členkou gangu. Tohle už bylo moc!

„Hm, dobře,“ řekla jsem nervózně. „Jasně, dej si to, stejně nemám hlad. Vlastně ani nějak zvlášť nemám ráda jídlo, takže...“

Bez váhání se vrhla na podnosy, chňapla je a zatáhla na svou postel jako divoké zvíře. Nechtěla jsem trapně hledět na to, jak jí, a tak jsem si lehla na své plastové lůžko a zavřela oči. Věděla jsem, že neusnu; bylo mi až moc špatně. Nevěděla jsem, co lepšího dělat, a tak jsem jen zírala do stropu. Poslouchala jsem nechutné zvuky, jak hltala moji večeři, jež najednou ustaly.

„Ukaž mi kozy.“

Vykulila jsem oči a podívala se na ni, abych viděla, na koho mluví. Civěla na mě.

„Cože?“ zeptala jsem se. Nejspíš jsem ji špatně slyšela – možná řekla kokosy, má hlad. Jsou tady někde kokosy? Prosím, ať je tady nějaký kokos.

„Tvoje kozy, ukaž mi je,“ řekla s vážnou tváří a očima upřenými na mě.

Co byste řekli, kdybyste byli v mé kůži? *Naser si? Ani náhodou? Jsi praštěná, dej mi pokoj?* Žádná z těchto odpovědí by nebyla vhodná. Avšak já jsem byla vyděšená a viděla jsem dost filmů na to, abych věděla, že vězeňské rvačky jsou naprosto běžné, a nechystala jsem se nechat si nakopat zadek hned první den tady.

„Myslíš to vážně? Nedokážu to odhadnout,“ řekla jsem nervózně.

„Vypadá to, že to nemyslím vážně?“ řekla a vypadala vážně.

„Dobře, o tohle tady jde? Tohle se normálně dělá? Je to nějaké zasvěcení, nebo tak něco? Já opravdu nechci být v gangu, já jen...“

„Ale no ták, dámičko, ukaž mi kozy. To se tě musím do-prošovat, holka?“

Ruce se mi třásly, chytla jsem spodek trička pod overalem a vytáhla jej nahoru. Nechala jsem svá prsa vystavená asi tři sekundy a poté triko pomalu stáhla zpátky dolů. Uvelebila jsem se ve své posteli a čekala další instrukce. Ona ale neřekla ani slovo. Jen si loupala svůj pomeranč. Mlčky jsem seděla a snažila se z jejího výrazu v obličeji odhadnout, o co tady sakra jde. Ona ale měla kamenný výraz. Dívala se na mě bez výrazu, jako by sledovala reklamu v televizi. Dojedla pomeranč, postrčila prázdné tácy zpět ke dveřím a ještě chvíli mě sledovala. Usmála jsem se, protože jsem nevěděla, co jiného dělat.

„Snídaně je v šest, dej vědět, jestli ji chceš nebo ne.“ Přetáhla si příkrývku přes hlavu a plácla sebou zpátky do pelechu.

Mlčky jsem tam seděla a znovu hleděla na obrys jejího těla. *Tohle mě teď čeká? Jsem tady teprve tři hodiny a už jsem se vzdala jídla a vystavila svoje prsa.* Můj drogový absták teprve začínal a já si ještě ani nezatelefonovala. Trčela jsem v cele dva a půl krát tři metry s lesbickou bestií a nikdo mi ani neřekl, z čeho jsem byla obviněna, kdy se dostanu ven nebo co bude následovat. Ta nejistota mě zavalila a po tváři mi začaly stékat slzy. Byla jsem sama, zmatená a uvědomovala si, že bych se měla obrnit, a to rychle. Bylo přede mnou mnoho podivných, nepříjemných a děsivých situací a toto byl teprve začátek.

2

Když mě teplé slunce objalo svými uklidňujícími paprsky, zavrtala jsem prsty na nohou hlouběji do jemného sypkého písku. Zavřela jsem oči a jak vlny olizovaly břeh, zhluboka jsem se nadechla slaného oceánského vzduchu. Poslouchala jsem, jak šuměly a rozptylovaly se a pak se znovu vrátily pozdravit písek svým láskyplným objetím. Tohle bylo mé šťastné místo. Nikdy jsem nevyužila toho, že bydlím pět minut od tohoto ráje. Vždy jsem byla „příliš zaneprázdňená“ nebo „příliš unavená“. Odhodlala jsem se udělat si z trávení více času tady zvyk. Bylo to jediné místo, na němž má duše cítila klid a mír.

Když jsem si znovu naplnila plíce teplým oceánským vzduchem, můj okamžik klidu náhle přerušilo hlasité *bum*. Oči se mi vmžiku otevřely a já se snažila najít zdroj toho zvuku, avšak neviděla jsem nic než třpytivý písek, vodu a zářivě modrou oblohu. Možná někdo v dáli prudce zavřel kufr od auta, pomyslela jsem si, znovu zavřela oči a nabrala hrst písku. Druhé *bum* bylo ohlušující.

Posadila jsem se a otevřela oči, načež jsem zjistila, že vůbec nejsem na pláži. Uvědomění toho, kde jsem, na mě ztěž-

ka dolehlo. Byla jsem ve studené, temné vězeňské cele. Byla jsem vězeňkyní. Z hloubi mého nitra se vzedmula vlna hanby, rozpaků a viny a užírala mě. Měla jsem dojem, jako by se kolem mého těla ovinula anakonda a s každým okamžikem mě svírala stále těsněji a těsněji.

Emocionální bolest, kterou jsem v tom okamžiku cítila, se vyrovnala pouze fyzické bolesti, jíž jsem si najednou všimla. Zoufale jsem se potřebovala zvednout a dojít si na záchod, avšak nedokázala jsem opustit teplo své příkrývky. Připadalo mi, jako by každá kost v mém těle byla v kleštích a do jejího rozdrcení chyběl jen kousek. Bylo to nesnesitelné. Tohle obvykle býval bod, kdy bych pro drogu udělala naprosto cokoliv. To už však nepřicházelo v úvahu. Neměla jsem jinou možnost než cítit každý ždíbec bolesti, jež tato závislost mohla rozpoutat.

Byla jsem uvězněná a obklopená dozorcí. Uvězněná v této cele, v tomto porouchaném těle a v této pokřivené mysli. Neměla jsem kam jít. Nebyly tam žádné hodiny, takže jsem ani neměla tušení, jak dlouho už tam jsem. Můj svět zešedivěl, byl naprosto bez barev. Bylo to, jako by nás správce věznice chtěl obrát o jakoukoliv připomínku vnějšího světa.

Včera jsem se se svým štěnětem na gauči dívala na Dr. Phila a jedla zmrzlinu. Dnes jsem zamčená v temné místnosti s cizím člověkem, před kterým – a ten okamžik brzy nastane – se budu muset vysrat. Každý táhnoucí se okamžik se zdál jako století, a tak jsem se rozhodla zkusit spát, abych zabíla čas. Podařilo se mi pomalu začít usínat, ale dlouho to nevydrže-

lo. Bolest v mém těle byla nepřetržitou mučivou připomínkou hrůzostrašné reality, kterou jsem si vytvořila. Říkala jsem si, jestli už jsem se dostala do zpráv.

Vykoukla jsem zpod příkrývky, bedlivě si prohlédla místnost a byla šokována zjištěním, že nohy mé spolubydlící byly jen kousíček od mého obličeje. Co to kurva je? Pohledem jsem putovala od jejích nohou nahoru celou cestu až k jejímu obličejí. Čučela na mě a usmívala se. Pokoušela se mě zabít ve spánku.

„Soráč, moje chyba, kámo. Tvoje postel je přímo pod oknem. Nechtěla jsem tě vzbudit, ale můj starej se zrovna vrátil z práce,“ řekla. Svráстила jsem obočí, jak jsem se pokoušela zpracovat, co to právě řekla.

„Ehm, promiň, cože?“ zeptala jsem se a cítila se poměrně vykořeněná. Starej? Práce?

Vyvrtěla jsem se zpod příkrývky, sedla si a získala lepší přehled o tom, o co tady jde. Stála u okna a prováděla cosi, o čem jsem se mohla jen domnívat, že jsou jakési posunky na někoho jiného. Ruce se jí pohybovaly rychlostí blesku. Zastavila se, začala se smát, řekla něco ve smyslu „kluku bláznivej,“ a pak v máchání rukama znovu pokračovala.

„Taky tě miluju!“ řekla do prázdna a políbila okno.

Otočila se a zaznamenala, že jsem do své příkrývky zabalená jako palačinka a zírám na ni, jako by jí přeskočilo.

„To byl můj chlap tamhle,“ řekla radostně a tleskla rukama.

„Tamhle kde?“ zeptala jsem se.

Ukázala na okno. „Tam! Copak nevidíš tamtu budovu?“ Naklonila jsem se k oknu, abych viděla, o čem to sakra mluví.

Stála jsem na špičkách a mhouřila oči, až jsem uviděla budovu. A v tom se rozletěly dveře naší cely.

„VĚZEŇKYNĚ JOHNSONOVÁ!“

Otočila jsem se, hleděla s očima dokořán na dozorce a říkala si, proč křičí.

„OKAMŽITĚ běžte od toho okna. Co si sakra myslíte, že děláte?“ zeptal se a vkročil do cely. Pohlédla jsem na svou spolubydlící pro podporu. Ona však zjevně měla náhlou potřebu stlát si postel a zrovna k nám byla zády.

„Ehm, byla jsem... no... zrovna jsem, jen jsem se dívala, jaký je tady výhled... myslím... protože venku je hezky. Promiňte, to se nesmí? Neměla bych se dívat z okna? Myslela jsem, že od toho okna jsou...“

„To by stačilo!“ řekl. „Nedívejte se z oken. Jste tady nová, takže vám dám jen varování. Je to ale naposled. Držte se od oken dál,“ zahrozil, otočil se a odešel.

Když dveře zabouchly, otočila jsem se na tu zrádkyni.

„Ehm... zaprvé, díky, že jsi mě v tom nechala. Zadruhé, proč tady jsou sakra okna, když se z nich nemůžeme dívat?“

Otočila se a s těžkým povzdechem si sedla na postel.

„Hele, moje chyba. Už tak jsem vyfasovala jedenáct-dvacet devět. Nemůžu riskovat delší trest. S mým chlapem nás zavřeli společně a tohle je jediná možnost, jak ho můžu vidět – když se vrací z práce. Je v pracovní skupině. Mluvíme spolu znakovou řečí. To je ale zakázáno, takže je potřeba dávat bacha.“

„Co je jedenáct-dvacet devět?“ zeptala jsem se.

„Jedenáct-dvacet devět je jedenáct měsíců a dvacet devět dní. Pokud jsi odsouzena na jeden rok a víc, jdeš do státního vězení. Někdy ti ale dají o den míň, takže si to odsedíš na okrsku,“ vysvětlila mi.

A sakra. Rok? Začala jsem přemýšlet o tom, co tahle ženská provedla, když se v tom znovu otevřely dveře cely.

„Dejte si matraci na zem, než vám seženeme lůžko,“ řekl dozorce a vyprovodil další vězeňkyni do naší už tak přecpané cely.

„Nenamáhej se kurva se sháněním lůžka, ty svině. Budu odsud pryč do deseti minut, do hajzlu!“ zařvala očividně opilá žena přes rameno do zavřených dveří. Měla berle. Když jsem pohlédla dolů k jejím nohám, abych zjistila, jestli je má zlomené, všimla jsem si, že jí něco chybí. Tam, kde měla být její noha, se jen pohupovala nohavice overalu a ona mě přistihla, jak zírám.

„Na co kurva čumíš, brejlovče?“ Naklonila se ke zdi a pokoušela se najít rovnováhu. „Mám kurva cukrovku, jasný?“

„Hej, ty! Holka! Ty ne, brejlovče, ta druhá.“ Ukazovala na mou spolubydlící.

„Jmenuju se Rochelle, co chceš?“ odpověděla má spolubydlící.

„Můžu ti říct tajemství?“ zeptala se Irene. (Budeme jí říkat Irene. Nevím, jak se jmenuje.)

„Cože?“ odsekla Rochelle.

„Takhle. Ptám se tě, protože vím, že šprtka s brejlema bude nejspíš donášet. Ty ale vypadáš, že dokážeš udržet tajemství. Tak pojď!“ Mávla na Rochelle, aby šla k ní. Rochelle se posta-

vila a přešla k Irene, která jí naznačila, aby se sehnula, a poté jí něco pošeptala do ucha.

„To myslíš vážně?“ řekla Rochelle a vypadala překvapeně.

„Smrtelně vážně, jen potřebuju pomoc.“

„Jestli se mnou vyjebáš, uříznu ti i tu druhou nohu. Rozumíš?“

„Jasná páka,“ řekla Irene a do tváře se jí vloudil úsměv.

Obě se na mě podívaly a srdce se mi rozbušilo. *Umřu. Je to tady. Právě naplánovaly mou vraždu.*

„Hej, Johnsonová, potřebujeme tě na hlídce. Pokud někoho uvidíš přicházet, zakašleš, jasný?“ nařídila Rochelle.

„Na hlídce? Na co? Nechci se dostat do problémů,“ odpověděla jsem a zněla jako kráva.

„Já vím, holka, proto tě do toho netaháme. Pokud nic nevidíš, nic nebudeš vědět. Jen zírej na dveře a neotáčej se, dokud neřekneme. Pokud někoho uvidíš přicházet, dej vědět. Jasný?“

„Myslím... že jo,“ řekla jsem, zvedla se a otočila se ke dveřím jako pětiletý dítě na hanbě.

Slyšela jsem Rochelle říct:

„Připravena?“

Irene řekla:

„Do toho.“ Pak zasténala a moje zvědavost ohledně toho, co se to ksakru dělo za mými zády, byla nepřekonatelná. Musela jsem se podívat.

Pomaloučku jsem otáčela hlavu, dokud mé oči nenarazily na tu ženu. To, co jsem viděla, mě bude strašit do konce života.

V šoku jsem šklubla hlavou zpátky, zírala do chodby a zpracovávala, čeho jsem právě byla svědkem. Život už vůbec nedával žádný smysl. Tohle musel být vtíp. Zkouška. Byla jsem v nějaké televizní show se skrytou kamerou; to bylo jediné vysvětlení, jež dávalo nějaký smysl. Rochelle vrazila celou svou pěst do prdele té jednonohé ženy.

Už jsem v životě viděla hodně divných věcí, ale z nějakého důvodu se výjev, jak dva naprosto cizí lidé, kteří se potkali před méně než pěti minutami, jeden druhému něco loví ve střevech, dostal na vrchol mého seznamu věcí, jež chci navždy vymazat ze své paměti.

„Mám to,“ zašeptala Rochelle vzrušeně, když se Irene začala smát.

„Paráda. Hodná holka. Dělej, opláchni to.“

„Můžu se už otočit, prosím?“ zeptala jsem se. Žádala jsem o povolení se otočit. Kam se to sakra můj život dostal?

„Jo, ale jestli cekneš, vymlátím z tebe duši. Rozumělas?“ řekla Rochelle a zase zněla děsivě.

„Jasně,“ přitakala jsem na pokračí zvracení.

Sedla jsem si na svou postel a snažila se zachytit, o co jde. Obě seděly na posteli naproti sobě a narychlo rozdělovaly do dvou řad to, co právě vylezlo ze zadku té ženské, ať už to bylo cokoliv. Střídaly se ve šňupání té věci a mě najednou přepadla závist.

„Co je to?“ zeptala jsem se. Rochelle se na mě podívala a šňupla zbytky čehosi, co jí zbylo v nose, hluboko do své nosní dutiny.

„Perník,“ odpověděla. „Dáš si?“

3

Perník jsem vyzkoušela jen jednou. Jedno malé šňupnutí – a nenáviděla jsem to. Nicméně jako závislá, pokud vám někdo nabídne drogy, nehledě na jejich druh se do nich dáte. Než jsem se vůbec mohla nadechnout a říct: „Jasně, že jo,“ vyprázdněná Irene se dost naštvála a zavrčela:

„Nejsou to tvý drogy, abys je někomu nabízela. Dala jsem ti, protože ses vydala dovnitř a dostala je. Nemám dost na to, abych se dělila – promiň, brejlovče.“

Říct, že jsem byla zklamaná, by bylo dost umírněné. Není nic horšího než očekávání, že se sjedete, načež vám tu naději někdo vezme – zvláště pokud máte třetí den detoxu. Popadla mě zuřivost. Zvažovala jsem, že je obě zabiju a vezmu si drogy pro sebe, neměla jsem ale žádné zbraně, takže jsem musela přijít s jiným plánem. Dostala jsem pár nápadů, všechny stejně absurdní. Jeden zahrnoval slánění ze stropu, zatímco by ony spaly, a sebrání drog z jejich kaps. Avšak nebyla jsem Tom Cruise a tohle nebyla *Mission Impossible*, takže jsem to vzdala. Najednou mé intriky přerušil hlas v rozhlase:

„Johnsonová, zabalte to, jdete na hlavák.“

Zmateně jsem se podívala na své spolubydlící.

„To bylo anglicky nebo...? Co to sakra říkala?“ Rochelle se zasmála mé nevědomosti a vysvětlila mi, že ten hlas mi v podstatě řekl, abych si sbalila své věci, jelikož mě stěhují do hlavního křídla – jinými slovy do „jedné velké místnosti přečpané hromadou zločinců“.

Snažila jsem se vypadat v pohodě, jako by vůbec nevadilo, že se chystám vstoupit do doupěte dravé zvěře v různých stádiích drogového abstáku, z nichž mnoho trpí nediagnostikovými mentálními poruchami a záchvaty vzteku. V nitru jsem ale byla vyděšená.

Vzala jsem si matraci a povlečení, postavila se před dveře a čekala, až mě pustí ven. Když dozorce otevřel dveře, otočila jsem se a usmála se na své spolubydlící.

„Ráda jsem vás poznala!“ pronesla jsem radostně. Ony ale byly příliš zaneprázdňené vyhýbání se očnímu kontaktu s dozorcem, než aby vzhledly a daly mi sbohem. *Vážně by se tady měly vyučovat hodiny etikety. Myslím, že o tom někomu napíšu dopis.*

Dozorce mě vedl dlouhou chodbou se spoutanýma rukama a kotníky. Kov mi odíral Achillovy šlachy, což neuvěřitelně bolelo.

„Ehm, promiňte, strážníku?“ zašeptala jsem.

„Nemluvit na chodbách,“ zavrčel.

„Dobře, já jen že...“

„ŽÁDNÉ MLUVENÍ NA CHODBÁCH!“

„Jo,“ odpověděla jsem úsečně. Okamžitě mě to vrátilo zpět do časů na základní škole. Mlčky chodit v rovném zástupu a poslouchat příkazy. Cítila jsem se jako blbé děcko. Minulý týden jsem řídila restauraci a dneska na mě řvou kvůli mluvení.

„Dobrá, sundám vám pouta a pošlu vás dovnitř ke slečně Davisové,“ oznámil dozorce. Ach, slečna Davisová, to zní hezky. Jakmile uvolnil mé kotníky, hned jsem se cítila lépe. Postřčil mě do tmavé místnosti, kde jsem se setkala s dozorkyní, která mě sledovala s rukou na zbrani.

„Svlečte se, prosím,“ nařídila slečna Davisová.

„Ale no tak... Právě jsme se poznaly, nemyslíte, že je trochu br...“

Než jsem mohla dokončit svůj vtip, přerušila mě:

„Panebože, jste asi miliontý člověk, který mi tuhle sračku říká. Svlečte si oblečení a dejte ruce na zeď. Hned!“ Slečna Davisová zjevně neměla smysl pro humor. Píšu si.

Nejprve mě nechala osprchovat se. Necítila jsem se dobře, když jsem se musela sprchovat před někým naprosto cizím. Avšak když mi po sprše řekla: „Předklonit a roztáhnout,“ dosáhla jsem úplně nové úrovně ponížení.

„Tohle si oblečte,“ nařídila přísně a vrhla po mě nové oblečení. Poté mi podala roli toaletního papíru a zubní kartáček. „Došlo nám mýdlo, řekněte noční službě, přinesou vám ho.“

„Žádný problém,“ řekla jsem, aniž bych tušila, že než to mýdlo dorazí, uplynou další čtyři dny. Ukázalo se, že mé po-

hodlí není jejich nejvyšší prioritou. Postupem času jsem se naučila i mnoho dalších zábavných faktů o dozorcích.

Vedla mě k velkým dveřím a do vysílačky někomu, kdo dálkově ovládal otevírání těch dveří, oznamovala: „Připravena.“

Chtěla jsem popadnout tu vysílačku a zakřičet: „Počkat! Nejsem připravena!“, ale domyslela jsem si, že bych nejspíš dostala elektrickým paralyzérem.

Dveře cvakly, ona je tahem otevřela, řekla: „Jste na pětce,“ a zabouchla je za mnou. Uslyšela jsem hlasitý řev divokých žen.

Řev najednou na okamžik ustal. Bylo absolutní ticho. Pozorovaly mě stovky žen. Nevěděla jsem co dělat, a tak jsem se rozpačitě usmála. Některé ženy se smály, některé začaly pokřikovat nevhodné komentáře a jedna zakřičela: „Ha, fízli!“

Nevěděla jsem, co to má znamenat, avšak později jsem se dozvěděla, že když vypadáte, jako byste nepatřili do vězení, myslí si o vás, že jste policajt v utajení. Tak to je fajn.

Našla jsem celu číslo pět a váhavě vstoupila dovnitř. Na šesti kovových palandách byly čtyři matrace, a tak jsem si to namířila k jedné neobsazené posteli.

„Ahoj, jsem Tiffany. Nevadilo by, kdybych si dala svou matraci sem?“ zeptala jsem se bezzubé ženy čistící si nehty na nohou na horní palandě.

„Je mi to úplně u prdele,“ odpověděla a ani na okamžik nespustila oči ze svých chodidel. *Vida, vypadá v pohodě*, pomyslela jsem si, plácla svou matraci pod ni a začala si stlát.

Většinu dne jsem zůstala v posteli. Mé tělo kvůli abstinenci zažívalo takovou bolest, až jsem stěží dýchala. Skrže mříže

své cely jsem pozorovala dobře se bavící, pobíhající a smějící se ženy. Jak se kurva v takové situaci můžou smát? Neuvědomují si, že jsou ve vězení? Mnohé z nich vypadaly šťastně. Nemyslela jsem si, že ještě někdy budu šťastná.

Deprese a zoufalství mě sužovaly tak silně, že jsem se cítila paralyzována. Uvědomila jsem si, že ve vězení strávím hodně dlouhou dobu, a i když se jednou dostanu ven, budou mnou zbytek života všichni opovrhovat a rozhodně mě už nikdy nikdo nebude respektovat. Mou mysl sžíraly černé myšlenky o tom, jak bude vypadat má budoucnost. Bude ze mě bezdomovec. Nikdo nebude chtít milovat tak hrozného člověka, jakým jsem byla, zvláště ne poté, jakmile by zjistil, co jsem udělala svému poslednímu příteli.

Zdálo se nemožné žít po tom všem, co jsem udělala. Nemohla jsem už dál. Najednou jsem z toho chtěla ven. Předtuchy neočekávaného, čekání a obavy – tohle jsem nemohla zvládnout. Už jsem byla zavřená tak dlouho, že se to zdálo jako celá věčnost, a to jsem ani neznala svá obvinění. Život dospělých nebyl pro mě. Nebylo mi souzeno žít plnohodnotný život. *Jsem fetišský ztroskotanec, pomyslela jsem si, a to je vše, čím kdy budu. Nemám jinou možnost, neexistuje žádná jiná cesta. Dnes v noci, až všichni usnou... se zabiju.*

4

Zatímco všichni ostatní večeřeli v jídelně, koukala jsem z okna své cely. Neměla jsem na nic chuť. V jídlu jsem neviděla ani žádný smysl, jelikož jsem věděla, že mě od konce na tomto světě dělí jen několik hodin.

Trávila jsem čas přemýšlením o tom, jak svůj plán provedu – což bylo náročné, když jsem viděla, jak málo možností mám. Kdokoliv uvažující zde o sebevraždě to neměl jednoduché a předpokládám, že je to z toho důvodu, že počet takových, kdo by toho využil, by byl astronomický. Jen drogový detox samotný stačí na to, aby donutil jakéhokoliv civilizovaného člověka přemýšlet o skoku ze střechy. Avšak pokud k tomu přidáte spoušť, kterou jsem za sebou zanechala, byla smrt mou jedinou možností.

Kapky deště začaly bubnovat na okno a má mysl se nechala unášet myšlenkami. Myslela jsem na svou rodinu a na to, jak budou zdrcení, až se zítra dozví tu zprávu. Okamžitě jsem ty myšlenky vypudila z mysli, jelikož má vůle zemřít byla mnohem silnější než mé obavy o číkoliv emoce. Obávala jsem se, že příliš myšlenek na mou rodinu by to změnilo. Myslela

jsem na to, jaké to je mít děti nebo se vdát. Stejně bych byla mizernou manželkou i matkou, takže vlastně světu prokážu službu.

Doufala jsem, že nějak uvidím svou mámu. Pokud by z nějakého šíleného důvodu bylo nebe skutečné (což pro mě bylo nemyslitelné), tak jsem věděla, že ona tam je. Pokud by tomu tak ale skutečně bylo, tak by se naše cesty nejspíš nikdy znovu nezkřížily. Říká se, že sebevražda je hřích a máte vysokou pravděpodobnost dostat se do pekla. Pokud ale existuje peklo, už jsem tam měla dávno pořízenou jednosměrnou jízdenku nehledě na můj únikový plán. Takže srát na to.

Zůstala jsem v jedné poloze po několik následujících hodin až do večerky. Mé spoluvězeňkyně mě neobtěžovaly, jelikož poznaly, že mám těžký absták. A já jsem rozzuřeně zírala na kohokoliv, kdo se pokusil se mnou navázat oční kontakt nebo se ke mně přiblížit.

Trpělivě, tiše a úzkostlivě jsem čekala, až každá z nich odpadne, až každá z nich vyloudí jiný zvuk tím, jak vdechne noční vzduch. Některé ženy chrápaly, jiné dýchaly tiše, ale já čekala, než si budu jistá, že všechny spí. Když se poslední žena přestala převalovat a otočila se konečně do správné polohy, věděla jsem, že nadešel čas.

Posadila jsem se na palandě a jemně položila chodidla na chladnou betonovou podlahu. Postavila jsem se a rozhlédla se, abych se ujistila, že sebou nikdo nemele. Mé ruce nahmataly roh prostěradla a pozvolna jsem ho začala sundávat z matrace. S prostěradlem v ruce se mé prsty pohybovaly

naprosto automaticky, téměř jako by byly naprogramovány k uvázání tohoto uzlu. Nevyžadovalo to přemýšlení, jen bezmyšlenkovité kroucení a utahování. Nemyslela jsem na nic jiného než na to, jak zoufale chci, aby už bylo po všem. Nechtěla jsem už na tomto světě strávit ani okamžik. Musela jsem odejít, a to hned.

Ještě naposledy jsem se rozhlédla po místnosti, abych se ujistila, že všichni stále spí, a jeden konec prostěradla jsem pečlivě přivázala k rohu palandy nade mnou. Čekala jsem, že se holka nade mnou probudí, jelikož jsem uzel uvázala jen asi pět centimetrů od jejího chodidla, ale ona se ani nehnula. Když jsem si druhý konec prostěradla ovinula kolem krku, naposledy jsem se zhluboka nadechla a utáhla jej tak těsně, jak to jen šlo. Nedostavily slzy ani touha vrátit to. Odstrčila jsem se z postele.

Palanda nebyla dost vysoká na to, abych z ní mohla celá viset, takže jsem nechala nohy povolené a nechala svou hmotnost a gravitaci udělat všechnu práci. Visela jsem za krk a nohy měla natažené před sebou. Tlak okolo krku byl zdrcující. Cítila jsem, jako by se mi páteř oddělovala od lebky. Cítila jsem, jak se mi do obličeje nalévá horko; bylo to, jako by se mi zaléval krví. Musela jsem odolávat přirozenému instinktu přežít. Mé tělo žadonilo, abych se postavila a dýchala, ale moje mysl byla silnější. Teď už nebylo cesty zpět.

Zvuky okolního světa se začaly vytrácet a mé periferní vidění začalo tmavnout; jako bych se dívala dlouhým tunelem. Temné stěny se uzavíraly a svět se utiřil. Tlak způsobil, že mi

v očích popraskaly cévky a byla jsem si jistá, že každou chvíli mi oči musí úplně vyskočit z důlků. Všechno zčernalo a věděla jsem, že už je to tady. Byl téměř konec. Poprvé po velice dlouhé době jsem se cítila... volná.

Vyděsilo mě zářivé světlo, které na mě dopadalo, a já si uvědomila, že se přesouvám do jiné dimenze. Smála jsem se a těšila, že se zbavím svého pozemského těla, které teď bylo součástí vesmíru. Světlo bylo stále jasnější – téměř oslepující – a já zalapala po dechu, když mi plíce náhle se svištěním naplnil vzduch. Co to sakra je? Dusila jsem se; nemohla jsem popadnout dech. Uviděla jsem záblesky světla a uslyšela přerušovaný křik. Pomalu se mi vracel sluch. Několikrát jsem zamrkala a nade mnou se začal rýsovat rozmazaný obraz. Byl to obličej. Nešlo však o obličej Boha ani ďábla – byla to dozorkyně Cacheová.

„Johnsonová! Slyšíte mě? Tiffany! Probud' se.“

Jakmile jsem si uvědomila, co se děje, vztek začal pulzovat každou žilou mého těla. Začala jsem prudce rozhazovat rukama a kopat zoufale se snažila dostat všechny od sebe.

„Proč?!“ ječela jsem. „Proč jste mě kurva vzbudili? Proč? Proč jste mě nenechali jít?!“

Začala jsem ze vzteku a frustrace nekontrolovatelně vzlykat. Byla jsem tak blízko. Blízko k domovu s mou matkou a prarodiči – a teď jsem byla zpátky v pekle. Přímo zpět v realitě, z níž jsem se tak zoufale snažila uniknout.

5

Rozhlédla jsem se po svých spolubydlících, které vypadaly šokovaně a zděšeně. Chtěla jsem na ně zakřičet, ať to tak neprožívají. Chtěla jsem zjistit, kdo sakra překazil můj plán a zničil jakoukoliv naději na mé osvobození od téhle zasrané planety. Než jsem se zmohla na slovo, dozorkyně mi stáhla zápěstí za záda a spoutala mě.

„Pojďte, vezmeme vás na ošetřovnu,“ řekla.

Postavila jsem se a ona mě vytáhla do haly před celou. Chtěla jsem utéct. Chtěla jsem praštit hlavou do zdi a už to kurva ukončit. Místo toho jsem tiše kráčela, jelikož v okamžiku, kdy jsem opustila celu, jsem si uvědomila, že všechna světla jsou rozsvícená a každá vězeňkyně v ženském západním oddělení stojí u dveří a sleduje, jak mě táhnou pryč a z krku mi ještě volně visí prostěradlo.

„Musím vzít i vaše brýle, slečno,“ řekla dozorkyně a natáhla ruku k mému obličejí.

„Bez brýlí nevidím, potřebuju je,“ prosila jsem.

„Je naší povinností zajistit vaši bezpečnost během vazby. Vaše brýle mohou být snadno použity jako zbraň, a to my nebudeme riskovat.“

Když mi je sundala z obličeje, ucukla jsem a svět okolo mě se okamžitě rozmazal. Mám hrozný zrak a bez brýlí nedokážu poznat, kolik ukazujete prstů, ani kdybych je měla přímo před nosem.

Slyšela jsem, jak za ní zabouchly dveře, a mohla jsem se jen domnívat, že odešla, jelikož jsem ji neviděla odcházet, zatračeně. Umístili mě do pozorovací cely. Tyto cely byly navrženy přímo pro vězně se sebevražednými sklony. Měly být odolné. Člověk toužící po ukončení svého života může být docela vynalézavý, takže dozorcí přijímají zvláštní opatření, aby se ujistili, že je doslova nemožné, aby se to vězni povedlo.

V místnosti nebyly žádné výčnělky. Žádný vodovodní kohoutek, zábradlí palandy nebo okna. Overall mi vyměnili za něco, co by se dalo popsat jako velký a objemný pytel na brambory na suchý zip. Nebylo na něm kus volné látky, takže i kdybych se chtěla pokusit svůj nový oděv přeměnit ve smrtící zbraň, mé úsilí by bylo marné.

Byla jsem bosá a slepá. A aby toho nebylo málo, zdi cely byly prosklené, aby umožnily každému kolemjdoucímu nahlédnout dovnitř, zkontrolovat mě a ujistit se, že pořád dýchám. Dozorcí měli absolutní 360stupňový výhled na všechno, co v cele dělám včetně použití toalety.

Cítila jsem se jako zvíře v zoo. Dokázala jsem rozpoznat siluety dozorců v uniformách procházejících kolem, jež se příležitostně zastavili u skla a pronášeli posměšné komentáře. Většina dozorců věděla, proč tam jsem; měli přístup k celé zprávě, jež podrobně popisovala věci, které jsem provedla je-

jich bratrovi v modrém. Netřeba dodávat, že každý z nich se chtěl ujistit, že jsem si plně vědoma toho, jaký kus hovada to jsem. Slyšela jsem je říkat:

„Nedivím se jí, že se chtěla zabít, na jejím místě bych udělal to samé. To si hezky odsedí. Je slepá jak patrona, to jí patří.“

Byla jsem v rozpacích, zahanbená a nemohla jsem se nikde schovat.

Asi po sedmi hodinách v akváriu mi začalo hrabat. Už tak jsem se cítila mentálně nestabilní a současný stav tomu rozhodně nepomáhal. Čím déle jsem tam seděla – oslepená a oškubaná až na kůži – tím více jsem ztrácela kontakt s realitou. Do cely jsem vstoupila jako Tiffany, ale teď jsem byla něco jiného. Zvíře v kleci, sebevražedný maniak, zlodějská lhářka, vězeňkyně. Mé staré já bylo pryč a byla jsem si jistá, že už se nikdy nevrátí.

Opakovaně jsem zvracela, jak se drogy dostávaly ven z mého organismu. Většinu času jsem strávila shrbená u toalety a zoufale se snažila dostat ten jed z těla. Odpočívala jsem s hlavou na chladném kovu záchodového sedátka a najednou jsem dostala nápad. Měli tady všechna ta opatření proti sebevraždě – ale já jsem chytřejší a dokončím, co jsem začala.

Přetáhla jsem si ten svůj pytel na brambory přes hlavu, abych zakryla horní polovinu svého těla. Jakmile jsem byla schovaná, zkřížila jsem paže, položila palce okolo hrdla a začala tlačit a tisknout tak silně, jak to jen šlo. Chtěla jsem si zlámat hrtan v naději, že se tak udusím. Chtěla jsem smrt víc, než jsem kdy dřív chtěla cokoliv jiného. Potřebovala jsem ji.

Věděla jsem, že když se mi to podaří, budu volná. Moje pozemské tělo bylo porouchané a já jsem v něm už nechtěla dál setrvávat.

Ale moje hrdlo bylo mnohem pružnější, než jsem čekala. Namísto zlomení pod mým pevným úchopem se stáhlo dozadu, což způsobilo, že jsem se nahlas dusila. Zabořila jsem prsty hluboko do krku, zkroutila kosti a svaly okolo, ale ono to kurva nefungovalo.

V dáli jsem slyšela někoho klidně říct:

„A máme to tady, otevřete číslo čtyři.“

O pár sekund později se s cvaknutím otevřely dveře. Ucítila jsem těžké ruce dozorce na svých ramenou, jak mě táhnou pryč od záchodu. Přistála jsem na zádech a on mě loktem na mém hrudníku držel na zemi.

„Okamžitě toho nechte,“ zavrčel.

„Nechtě mě kurva být!“ zaječela jsem. „Proč mě sakra lidi nenecháte na pokoji? Je to můj zkurvený život!“ Chtěli mě zkrotit na podlaze a já se svíjela a kroutila. Nic jsem neviděla, proto bylo těžší bojovat.

„Není to váš problém, přestaňte. Nechte mě to dokončit, prosím!“ naříkala jsem. Přestože jsem ležela na chladné podlaze, vřela jsem zuřivostí. „Prašte mě po hlavě svítilnou, prosím. Prosím, prosím, prosím, zabijte mě už. Moc vás prosím. Střelte mě paralyzérem. Prosím,“ žadonila jsem, „chci zemřít.“

„Nezabiju vás, Johnsonová. To by bylo sakra papírování a na mě dnes čeká žena. Teď se postavím a odejdu z cely. Máte poslední šanci,“ řekl. „Pokud zkusíte nějakou blbost, jako byla

tahle, nebudeme váhat a spoutáme vám ruce i nohy. Bude to pro vás mnohem nepohodlnější, pokud to budeme muset udělat, takže se na to radši vykašlete.“ Nedostatek soucitu v jeho hlase byl zarážející. Nejhorší den mého života byl pro něj jen dalším dnem v práci.

V té chvíli jsem se vyrovnala s realitou své současné životní situace. Ti lidé na mě z vysoka srali. Jen čekali, až jim skončí směna, a doufali, že do té doby bude všechno v klidu. Nezajímalo je, že jsem kdysi byla kapitánkou roztleskávaček nebo že mě spolužáci zvolili třídním šaškem. Nezajímalo je, že jsem byla sestrou a dcerou nebo že jsem se kdysi zúčastnila roller derby. Nezajímalo je, že jsem byla zvolena královnou Valentýnského tance na střední škole nebo že jsem tři roky byla manažerkou restaurace. Na ničem z toho nezáleželo. Už jsem nebyla člověkem. Byla jsem vězeň číslo 4012342 a nic víc.

Po době, která se v izolaci zdála být věčností, se ozvalo jemné zaklepání na dveře mé cely.

„Mohu vstoupit?“ uslyšela jsem laskavě znějící hlas na druhé straně.

„Je mi to u prdele,“ řekla jsem a schoulila se v rohu své cely s koleny přitisknutými k hrudníku. Uslyšela jsem cvaknutí otevírajících se dveří, ale neviděla jsem, kdo tam stojí. Podle siluety jsem však odhadovala, že to není dozorkyně.

„Ráda bych přišla blíž, ale potřebuju vědět, že mi neublížíte... Mohu vám věřit, že mi neublížíte?“ řekla klidně.

„Ublížit vám? Proč bych vám ubližovala? To bych neudělala. Ani nevím, kdo sakra jste. Vidím hovno,“ řekla jsem.

„Dobrá, jmenuju se doktorka LaChanceová a ráda bych si s vámi promluvila.“

Zhluboka jsem se nadechla a hleděla do podlahy.

„Bez urážky, ale teď se opravdu necítím na povídání.“

„Ano, to vám rozhodně nemám za zlé. Jste ve skleněné kostce, téměř nahá a bez zraku. Něco vám řeknu. Pokud se mi podaří přesvědčit dozorce, aby mi pro vás dali brýle, mohla byste mi slíbit, že se nepokusíte si s nimi ublížit?“ navrhla.

Srdce mi poskočilo. Vidět, co se děje kolem mě, by mi zřejmě pomohlo zvládnout svoji současnou situaci.

„Panebože, ano. Prosím. Přísahám na život své matky, že je nepoužiju na nic jiného než na dívání. Mohla byste to zařídit, prosím? Můžete je získat?“ ptala jsem se dychtivě.

Slyšela jsem, že se při mluvení usmívá.

„No teda, vy jste ale ožila, že? Dejte mi chvíličku.“ Odešla z cely a v mém nitru mě se zažehla jiskra naděje.

Brala jsem svůj zrak jako samozřejmost, a když jsem o něj zničehonic přišla, uvědomila jsem si, jak je pro mě důležitý. S napětím jsem čekala na její návrat po dobu, která se zdála být věčností, a začala jsem v cele chodit tam a zpět. Najednou se do mě vplížila pochybnost. Uvědomila jsem si, že už se nevrátí. Věděla jsem, že tohle je až moc dobré, než aby to byla pravda. Od té doby, co jsem tady, jsem se nesetkala s jediným zaměstnancem, který by se mnou mluvil jako s člověkem. Proč by se zde měl z ničeho nic zjevit milá cizinka a odměnit mě mými brýlemi? Už jsem oficiálně ztratila rozum – měla jsem halucinace.

Poraženě jsem si sedla zpátky do rohu a přitiskla hrud' ke kolenům. S cvaknutím dveří jsem zvedla hlavu.

„Ahoj, Tiffany, to jsem já. Mohu dál?“ zeptala se doktorka LaChanceová.

„Ano, samozřejmě,“ řekla jsem. Když vstoupila do cely, slyšela jsem klapat její podpatky po betonové podlaze, ale pak to najednou ustalo. Bylo ticho.

Zachichotala se.

„Ach, zapoměla jsem. Nejspíš mě nevidíte. Nesu vám vaše brýle,“ řekla a vložila mi je do pravé ruky. Když jsem si brýle nasadila, po tvářích se mi skutálely slzy vděku a úlevy. Když jsem zaostřila na svého strážného anděla, spadla mi brada. Zнала jsem ji. Jak jsem mohla nepoznat její hlas? Obličej se mi najednou zalil studem, když jsem zjistila, že je to Katie, roztleskávačka. Bývala jsem její trenérkou.

6

Okamžitě jsem se zastyděla. Při našem posledním setkání jsem byla ta skvělá blondátá trenérka roztleskávaček, k níž po mnoho let vzhlížela. A teď? Odporná, bledá, zpotená feťáčka choulící se v rohu cely.

Musela si všimnout emocí, které mnou cloumaly, protože jemně položila svou ruku na mé koleno a usmála se.

„Vím, co si myslíte, a chci, abyste věděla, že člověk, kterým jste dnes v tomto okamžiku, nejste vy. Znímám vás, znám vaše opravdové já. Jste nejvtipnější člověk, jakého jsem kdy poznala. Vždy jsem k vám vzhlížela, a to se nijak nezměnilo.“ Dovedla mě ke zdi, kde jsme se obě posadily na betonovou podlahu a opřely se.

„Zdá se, že jste si na své životní cestě udělala zajíždku, ale já tady nejsem proto, abych vás soudila, Tiffany, jsem tady, abych vám pomohla. Jsem v tomto vězení terapeutkou a chci si s vámi jen popovídat. Budete se mnou mluvit?“ zeptala se.

Strávila jsem s Katie následující dvě hodiny povídáním o všem. Řekla jsem jí o všech věcech, které se v mém životě